

CHIẾN LƯỢC ĐÔNG HẢI

*Bách Việt nam di vì sống còn,
Đại Việt diệt Chiêm kế an ninh.
Trung cộng bành trướng Đông Nam,
Việt Nam là điểm, Đài Loan là diện.*

Trung cộng sẽ không bao giờ dám đánh Mỹ. Vì đánh Mỹ là chết cả nước. Mình đang là chủ nợ của Mỹ mà đánh nó thì nó có cơ xù nợ, bao nhiêu tiền invest [đầu tư] của mình ở Mỹ nó sẽ phong tỏa, cấm vận, và không mua đồ “Made in China” [làm ở Tàu] thì chết đói bỏ bu cả nước. Khi mà dân Tàu nó đói thì không có quân đội nào có thể đàn áp nổi được một tỷ thẳng điên. Nội loạn xảy ra là chắc cho nên ngoài mặt ta đây là Đại Hán không sợ Mỹ, nhưng khi đóng cửa rồi thì cũng lạy Mỹ như những thằng khác vì quyền lợi kinh tế.

Nếu Tàu gây chiến với Mỹ trước, đây là hành động điên rồ và rất kém thông minh, không những Trung cộng mà tất cả quốc gia nào trên thế giới cũng thừa biết. Thứ nhất là không thể thắng Mỹ dễ dàng, mà cho dù may mắn thắng được Mỹ thì cái hậu quả của sự chiến thắng, đánh cho Mỹ cút, đó là “thiệt thòi lâu dài cho quyền lợi quốc gia của mình, nhất là kinh tế”, hơn là đánh thua Mỹ. Tốt nhất là đánh lấy thua như trong Tam Quốc Chí, Khổng Minh ra lệnh cho Tư Lệnh Nhảy Dù Ngụy Diên đánh lấy thua, phải thua chạy 15 trận, chứ không được thắng; thắng sẽ bị trừng trị theo quân lệnh, thua sẽ được ban thưởng, gắn huy chương. Cái lệnh kỳ cục này làm cho Ngụy Diên hậm hực nhưng phải thi hành, “Có ai từng đời, đánh lấy thua bao giờ? Tại sao, quân sư không giao cái ‘vinh dự’ này cho thằng tướng đàn em, đào viên kết nghĩa với Lưu Bị, Quan Vân Trường và Trương Phi, xem họ có chịu ra trận đánh lấy thua, bỏ chạy hay không như 1975?” Có ông tướng nào muốn gắn huy chương vì lý do thua trận, mà trong hồ sơ quân bạ của mình được ghi rằng, “được phong thưởng bảo quốc huân chương và anh dũng bội tinh vì đã cùng toàn quân gặp địch là bỏ chạy trời chết, 15 lần như vậy trên trận tiền đâu?” Nhưng nhờ Ngụy Diên hy sinh danh dự của mình, “đánh lấy thua” luôn 15 trận liên tiếp cho nên

Khổng Minh của Tây Thục đại thắng Bắc Ngụy kiêu căng khinh địch, một trận lớn. Quan Công, Trương Phi, Triệu Tử Long lập công đầu sỏ, được vinh thăng đại tướng, 4 sao, gắn đệ nhị đẳng bảo quốc huân chương, còn Ngụy Diên thì không nghe được thắng cho chức gì cả, ngoại trừ may mắn còn sống, cùng tàn quân, què cụt, di tản trở về là may phúc rồi? Cho nên Tàu nên học lại bài học lịch sử, cố mà “đánh lấy thua” của Ngụy Diên trong Tam Quốc Chí trước khi chuẩn bị gây chiến với Mỹ.

Mỹ thắng, sẽ ào ạt đổ tiền vào để viện trợ kinh tế cho kẻ thua trận, kêu gọi đồng minh, đàn em hệ nhau đổ tiền “hội đồng” cho mấy thằng “đánh lấy thua” hủ hóa lên thiên đường tư bản, như Mỹ đã đổ tiền viện trợ Đức, Nhật, A Phú Hãn, Iraq... sau khi bị Mỹ đả bại. Nếu may phước thắng Mỹ, Mỹ sẽ giận, “cút”, không thêm chơi với mình, cấm vận, phong tỏa kinh tế, kêu gọi các nước khác tẩy chay mình, thì đối cả nước. Đó là cái bài học của CSVN, đánh cho Mỹ cút, Ngụy nhào rồi thì cả nước ăn mừng chiến thắng ảo tưởng trên đời rách, ngu dốt, chia rẽ, phân hóa, trong khi đó các nước láng giềng chung quanh ta càng ngày càng giàu có thịnh vượng, vượt hơn VN cả mấy chục năm nhờ chơi với Mỹ.

Liệu Trung cộng có thắng nổi Mỹ trên bình diện quân sự và dám thâu tóm được với Mỹ trong biển Đông không? Bài học thua trận với hậu quả của 2 trái bom nguyên tử mà Đế Quốc Nhật hứng chịu trong thế chiến thứ hai vẫn còn sờ sờ đó. Nếu chiến tranh xảy ra, China has a lot to lose [Trung cộng mất nhiều thứ]. Nhìn quanh, có nước láng giềng nào thật sự là bạn của Trung cộng? Vấn đề tranh chấp biên giới với các nước láng giềng như với Nga, Ấn, VN, Mông Cổ, Tây Tạng, Nhật, Đại Hàn... vẫn còn sờ sờ và nóng hổi từ trước đến nay. Đây là dịp tốt để hàng xóm hè vào bè hội đồng thằng thua trận. Hơn nữa, ai sẽ là đồng minh của Tàu nếu chiến tranh với Mỹ xảy ra? Bắc Hàn?

Cái nước CS Bắc Hàn cường tín này nếu không có nguyên tử để hù thế giới thì Nam Hàn đánh cái một. Dân Bắc Hàn vô lính vì đói, “vờ vịt” khóc thương lãnh tụ vì sợ, cho nên nếu có chiến tranh thì cái lũ hèn nhát này sẽ được dịp chạy qua Tàu hay chạy xuống Nam Hàn tỵ nạn. Đây là cái điều mà cả Tàu lẫn Nam Hàn lo sợ nhất, phải nuôi cái lũ hủ, một thứ chó điên, chứ không phải vì sợ chiến tranh với Bắc Hàn. Thắng nó thì có hại cho mình, thua nó thì không thể được. Vì thấy bài học của VNCH 1975 sau khi thua một lũ giặc cướp, ngu dốt, tham tàn đời rách – CSBV ào vào miền Nam hôi của, cướp đất, cướp tiền, trả thù dân quân miền Nam...

Cho nên Trung Hoa phải nuôi con chó săn Bắc Hàn, dù rằng mình không cần dùng nó nữa nhưng cũng không biết phải làm gì với nó đây? Không thể sau khi hết chim muông, xếp cung tên, chó săn làm thịt như Tàu thường làm. Còn Nam Hàn thì bất cứ giá nào cũng không thể thua Bắc Hàn được vì mình quá giàu, và văn minh. Không thể để những thằng cướp, đời rách ngu dốt dưới sự lãnh đạo của thằng ừn đó vào vơ vét tài nguyên, cuỗm gái đẹp, cướp tài sản, ăn hết Kim Chi, củ sâm thì bỏ bu cả nước. CS Bắc Hàn không thể trà trộn nằm vùng, tuyên truyền, phá hoại Nam Hàn được vì chính phủ Nam Hàn không cần phải chứng minh với dân chúng, CS nó tệ lậu như thế nào, tự dân chúng

Đại Hàn ở trong nước, hay ở mọi nơi trên thế giới như tại Mỹ, đủ thông minh để mà nhận thức lấy. Thôi thì, cứ để cho Cộng sản Bắc Hàn muốn tự nó đóng chuồng nhốt nó và dân nó như vậy mà an toàn hơn cho mình. Thỉnh thoảng chó điên có sủa bậy cũng ít nguy hiểm hơn là để nó xông chuồng cắn càn.

Tàu Mỹ đánh nhau là điều mà tất cả những nước Á Châu mong muốn, tất cả sẽ cùng nhau vỗ tay cổ vũ cho phe ta (Mỹ) đực Tàu te tua, muốn Mỹ “oánh” thấy “mịa” nó ra, cho đáng đời chúng nó. Cái chuyện này nên xảy ra sau khi Thống tướng Douglas MacArthur đẩy lui Trung cộng và CS Bắc Hàn xâm lăng tấn công Nam Hàn tự do. Cũng vì cái tiên kiến đi trước lịch sử này, Thống tướng MacArthur đã bị Tổng thống Harry S. Truman cách chức, 11 April 1951, vì ông đòi thừa thắng tấn công luôn Trung cộng kể cả chơi luôn nguyên tử nếu cần. Cái đề nghị công khai của MacArthur đi ngược với đường lối ngoại giao và chính trị của nội các Truman tuy đó là một lối nhìn tiên kiến của danh tướng MacArthur. Cũng như danh tướng Patton đòi đánh Nga ngay tức khắc sau khi thế chiến thứ hai chấm dứt. Nếu Mỹ đánh Tàu lúc đó thì chiến tranh VN sẽ không bao giờ xảy ra, chúng ta sẽ không di tản, tỵ nạn sau 30/4/1975 trở thành hợp chủng Mít và bài viết này cũng không có. Gần 59,000 sinh mạng của quân Mỹ cùng sinh mạng của đồng minh sẽ không chết ở VN nhưng chết trước đó ở Bắc Hàn và Trung Hoa cùng với những sinh mạng của Mỹ và đồng minh (LHQ) trong chiến tranh Triều Tiên.

Nếu Truman và quốc hội Mỹ chấp thuận chiến thuật điều hậu thừa thắng đánh luôn Tàu của MacArthur, one and for all [một lần cho tất cả], thì Mỹ và đồng minh sẽ thắng nhưng lính Mỹ sẽ hy sinh rất nhiều. Sau khi thắng trận, Mỹ sẽ đổ tiền ào ạt vào Trung Hoa như viện trợ cho Đức và Nhật sau thế chiến thứ hai. Dân Tàu đã được giải phóng khỏi ách CS từ lúc đó. CSVN và bè lũ Hồ Chí Minh không còn ai để mà bám sống ở Bắc Việt, Sô Viết thì ở quá xa, cũng chắc chắn ngum củ tỏi theo. Miền Nam VN không cần phải giải phóng miền Bắc VN, hai miền tự động thống nhất như nước Đức sau khi CS Đông Đức đột nhiên tự động sụp đổ. Nước Trung Hoa bây giờ cũng sẽ giàu mạnh, tự do, dân chủ, và nhất là có tư cách văn minh, lịch sự ngoại giao, khéo léo chính trị nhờ học từ quân tử Mỹ. Trung Hoa sẽ “liên hệ và ảnh hưởng tốt đẹp” với các nước láng giềng chung quanh. VN là một nước may mắn nhất, được yên ổn làm ăn, sống bên cạnh một thằng láng giềng tốt, biết điều. Thay vì phải sống với một kẻ thù truyền kiếp, bị nó tham tàn, lấn bức, y mạnh hiếp yếu. Mỹ lúc đó cũng sẽ giúp VN phát triển kinh tế mà quốc phòng và quân sự không phải là hàng đầu. Nhờ vì không có chiến tranh VN, cho nên VN bây cũng giàu mạnh, văn minh, quan trọng nhất là bảo tồn được phong tục văn hóa cổ truyền từ 4000 năm văn hiến thay vì bị đồi bại, băng hoại, phân hoá trong sự cai trị ngu dốt của Đảng CS và của nhà nước CSVN bây giờ.

Nếu Mỹ đánh Tàu bây giờ, VN là nước được hưởng cái phúc lợi của cuộc chiến này hơn ai cả, bất chiến tự nhiên thành. Dĩ nhiên, Nhật, Nam Hàn, và Đài Loan cũng được hưởng lây. Phi thì quá vui rồi, chỉ lo giành đảo với VN mà thôi, không đến nỗi phải lo đối phó với thằng Tàu, heavy weight. Ấn Độ có dịp chiếm lại một số lãnh thổ bị Mao xâm chiếm ngày trước. Ngay cả, Nga, Tây Tạng, Mông Cổ, Đài Loan, Âu Châu cũng có lợi khi Tàu

bị nội loạn. Nhưng ngược lại, Tân Tây Lan và Úc Đại Lợi sẽ bị đánh đập trực tiếp trong những vụ tranh chấp biển Đông vì họ là những đồng minh sinh tử với Mỹ ở Đông Nam Á.

Trung cộng đang bành trướng mãnh liệt trên phương diện kinh tế lẫn quân sự. Đây là một nước CS duy nhất trên thế giới đã chứng minh là chế độ CS Tàu đã đưa đất nước lên hàng giàu mạnh nhất trong lịch sử của Trung Hoa. Có thể, đối với họ, họ đã đi đúng đường dù trước khi đi với Mỹ, Mao Trạch Đông và đảng Cộng sản Trung cộng đã vấp phải rất nhiều “sai lầm” làm chết hơn 80,000 dân Tàu. Đối với họ điều này chỉ là chuyện nhỏ nhất không đáng kể để nhắc đến, gần nhất là “Tiananmen Square protests of 1989” [Cuộc biểu tình ở Quảng trường Thiên An Môn năm 1989] với hơn 10,000 sinh mạng của sinh viên con ông cháu cha của CS Tàu bỗng nhiên trong một đêm được đảng đưa lên thiên đường CS.

Dĩ nhiên, nhờ Mỹ giúp sau khi Nixon “opened” China và bỏ rơi VNCH. Nhưng nếu Tàu không có những lãnh tụ CS với đầu óc tiên kiến, một chính quyền tuy độc tài nhưng “vì CS, vì đảng” (?) thì bây giờ Tàu không có thể trở thành tư bản đỏ, giàu mạnh như ngày nay. Ngược lại, CSVN cũng bắt chước mô hình kinh tế của Tàu, ngay cả tham những cũng bắt chước luôn, nhưng gần 40 năm sau khi cưỡng chiếm VNCH, được Mỹ cho vào WTO. Vậy mà, VN lại không đạt được thành công kinh tế đáng kể nào, ngoại trừ tham những thì “tiến bộ” hơn Tàu mà thôi. Điều đó đã chứng minh là chế độ CSVN không phải vì dân, vì nước. Chúng ta không cần chứng minh VC nó tệ lậu như thế nào nữa; tự VC đã chứng minh câu danh ngôn, “*Đừng tin những gì CS nói, mà hãy nhìn những gì CS làm.*” –**Tổng Thống Nguyễn Văn Thiệu.**

Biết người biết ta trăm trận khó thua. Cho nên phải biết và đôi khi phải học từ kẻ thù cái ưu và khuyết điểm của họ để mà biết cách đối phó, và phòng thân. Nhất là kẻ thù đó luôn luôn mạnh hơn mình trên mọi phương diện và phương tiện. Khốn nạn hơn nữa là nó đang ở thế thượng phong, kèm chế mình và bóp cổ mình.

Vì bành trướng quá mau từ nhân số cho đến kỹ nghệ, kinh tế, quân sự... cho nên Tàu cần tài nguyên để thỏa mãn cho sự cung cầu và trường tồn của mình. Tàu là trâu chậm nên phải uống nước đục đối với Mỹ và Nga trên thế giới, nhất là vấn đề nhiên liệu và thực phẩm để nuôi sống hơn 1 tỷ dân tộ. Tàu đang ở trong trường hợp tương tự như quân phiệt Nhật Bản trước thế chiến thứ hai. May thay cho Tàu, xui thay cho VN, là Tàu thấy được cái mỏ vàng đen vô giá của thặng đàn em yếu hèn và nơi đó cũng là vị trí chiến lược tối quan trọng cho sự sinh tồn của mình, tiện lợi hơn là nó ở ngay sát nách. Cho nên chiến lược lười bò là vấn đề sống chết tối cao cho an ninh và quyền lợi quốc gia Trung cộng. Tàu sẽ chiếm lấy biển Đông với bất cứ giá nào, mà cái thặng cản mũi rồng từ ngàn năm tới nay không ai khác hơn là VN.

Ngược lại, nếu lần này để thặng Tàu nó chiếm lấy biển Đông, controls [không chế] Lào và Cam Bốt thì VN không còn đường mà sống. Trung Hoa cũng ở trong cái thế sống còn đó, còn quyết liệt “khẩn trương” hơn đối với VN. Không có Hoàng sa, Trường sa, VN sẽ

không bao giờ giàu mạnh nhưng Tàu không có biển Đông và những tài nguyên dưới những đảo đó – có nghĩa là chết, cả nước sẽ đói và nội loạn trong một tương lai rất gần khi mà Mỹ bóp mũi Tàu. Kinh tế Tàu tuy mạnh nhưng Mỹ có thể khoá lại cái vòi nước đó bất cứ lúc nào – không mua đồ Tàu trong vòng một năm là Tàu đói. Mỹ không mua đồ Tàu, không buôn bán với Tàu thì chỉ bị ảnh hưởng kinh tế nhẹ hơn Tàu, chứ không chết, nhưng cũng đủ để làm cho kinh tế Mỹ yếu đi.

Chung quanh Tàu toàn những láng giềng không thân thiện như Nga, Tây Tạng, Mông Cổ, Ấn Độ; ngoài biển thì Nhật, Đại Hàn; phía Nam thì Việt Nam, Phi bao vây trong ảnh hưởng của Mỹ. Nếu muốn bành trướng, và còn thở, còn sống thì phải Nam tiến và liếm lấy biển Đông Nam càng sớm càng tốt. Nên nhớ rằng, Mỹ không có biển Đông, không có làm ăn với những mỏ dầu và tài nguyên ở đó thì cũng không đến nỗi chết. Nhưng nếu Tàu không chiếm được biển Đông thì chắc chắn khó trường tồn trong tương lai rất gần. Đó [là] cái thế chiến lược sinh tử tuyệt đối của Tàu, không có cách gì hơn là chiếm lấy mau chóng bằng vũ lực từ VN.

Mà Tàu chiếm biển Đông thì VN ngàn năm nữa cũng không ngóc đầu lên được. VN không có được mỏ vàng đen ở biển Đông thì không bao giờ có thể đủ giàu mạnh để nói chuyện bình đẳng với tên khổng lồ phương Bắc nổi. Mà không có biển để thở, để sinh sống, thì sớm muộn gì cũng mất luôn nước vì bị Tàu bao vây, phong tỏa, kềm chế bất cứ lúc nào. Dĩ nhiên, sau khi lấy VN, Lào và Cam Bốt cũng sẽ bị Tàu nuốt chửng một cách dễ dàng. Mất VN là mất Đông Dương, mà Đông Dương cũng là một vị trí chiến lược quan trọng cho Tàu Nam tiến. Đây là ưu tiên tối quan trọng và là một trong những kế hoạch bành trướng ảnh hưởng của đế quốc Đại Hàn, bá chủ thế giới bằng con đường bá đạo. Nếu không lấy được đảo, không liếm lưỡi bò được ở biển Đông vì bị Mỹ ngăn cản, thì chiếm lấy Đông Dương là kế hoạch thay thế. Chiếm được lãnh thổ VN thì những cái đảo biển Đông tự động ở trong quyền sở hữu chủ của Tàu khỏi cần phải đo đạc hải lý xa gần, tranh cãi lôi thôi. Đó là lý do, Tàu đang có mặt tại miền Trung VN, núp dưới chiêu bài khai thác Bốc Xít.

Tưởng nên biết, miền Trung là nơi Hoàn Sơn Nhất Đái vạn đại chung thân mà Trịnh Trình, Nguyễn Bình Khiêm đã mách nước cho chúa Nguyễn Hoàng. Bài học lịch sử gần nhất là năm 1975, CSBV đánh Ban Mê Thuột trước, rồi sau đó thừa thắng chiếm luôn toàn cõi miền Nam. Hà Nội đã biết cái tử huyệt đó, và dĩ nhiên các chiến lược và chiến thuật gia Mỹ cũng như Tây đã dư biết từ lâu và đã có hồ sơ, báo cáo quân sự về vị trí chiến lược, chiến thuật này. Đó là lý do, CSBV bất ngờ tấn công QLVNCH/QĐII ở tại cao nguyên trước, đánh gãy xương sống của long mạch VNCH. VNCH không phải không biết cái tử huyệt này nhưng sau khi Mỹ cắt giảm viện trợ tối đa trong 1975 thì tử huyệt của miền Nam phơi bày lộ liễu từ đầu tới chân, đâu cũng là tử huyệt cả. Chính phủ VNCH/QLVNCH không làm gì được hơn là ngậm bồ hòn, chịu trận. Cả nước đều quá biết, chuyện gì sẽ xảy ra cho miền Nam VN nhưng không có giải pháp khác nào hơn. Chính phủ VNCH cũng không thể giải thích công khai cho dân quân được, chỉ chờ cái chết đến từ từ mà không biết làm thế nào hơn.

VN ở trong một vị trí chiến lược quá ư hiểm nghèo và quan trọng cho thế giới trong giao thương hàng hải và ở trên con đường Nam tiến của Trung cộng. Những tài nguyên thiên nhiên trời cho đó ở biển Đông, thay vì đại phúc, hóa ra đại họa cho VN vì mình có cái mỏ vàng mà không đủ sức để khai thác và bảo vệ nó từ những thằng láng giềng muốn hôi của, tham lam, và hung bạo hơn mình. Khốn nạn nhất là phải bị ở dưới sự lãnh đạo của một chính quyền hèn với giặc ác với dân, tồi tệ nhất trong lịch sử dân tộc. Không được huy hoàng trên mọi phương diện chính trị, quân sự, văn hóa, tôn giáo như trong thời Trần, dưới sự lãnh đạo của minh quân (Trần Nhân Tông), tướng giỏi (Trần Hưng Đạo), dân quân anh hùng, trên dưới đồng lòng bảo vệ sơn hà, xã tắc. Đại Việt đã 3 lần đẩy lui quân Mông Cổ (nhà Nguyên) xâm lăng. Trong lịch sử thế giới, từ Đông sang Tây, từ Nam chí Bắc, chỉ có hai quốc gia nhỏ bé đẩy lui được quân Mông Cổ đó là Nhật Bản và Việt Nam.

Chiến tranh là cái nghiệp kinh khủng nhất trong lịch sử dựng nước, giữ nước mà dân VN đang phải gánh chịu sau gần 40 năm hòa bình và thống nhất. Trong lịch sử, dân ta không bao giờ được sống trong hòa bình lâu dài, toàn là chiến tranh triền miên, thiêu hủy chết chóc. Cho nên chúng ta ít thấy những kiến trúc cổ xưa như ở các quốc gia lân bang. Thăng Long Thành, phủ chúa Trịnh ở Bắc bây giờ cũng không còn dấu tích, không tồn tại với thời gian, trừ mấy cái tháp Chăm ở miền Trung. Kinh thành Huế được xây cất theo tỉ lệ nhỏ của Bắc Kinh mà kiến trúc sư là Vau Ban (?), người Pháp. Dân ta trưởng thành trong chiến tranh du kích, chống lại Bắc xâm, tuy hiền hòa nhưng rất thiện chiến. Cái tinh thần bất khuất đó có được là nhờ cái truyền thống văn hóa, văn hiến, trọng lễ nghĩa của thánh hiền của tổ tiên mà ngày nay đã bị hủy hoại trầm trọng dưới sự cai trị ngu dốt, thiếu văn hóa của chế độ Cộng sản VN. VN, bây giờ không thể dùng được tam thập lục kế, dĩ đào vi thượng như tổ tiên đã làm trong quá khứ, Nam tiến để tránh họa diệt tộc. Không còn chỗ nào để mà tiến thêm nữa?

Tuy nhiên, Trung cộng tuy thấy bề ngoài rất mạnh nhưng đó chỉ là cái mạnh bắt nạt những nước nhược tiểu như VN và Phi Luật Tân chứ chưa có thể là đối thủ của Mỹ được, nhất là trên phương diện quân sự. Chúng nó cũng tham nhũng, hèn nhát, sợ chết chứ không anh dũng như Nhật Bản. Điều đó đã được chứng tỏ lúc đánh nhau với VN gần đây. Cả tướng Tàu cộng còn công nhận, nếu xâm lăng Đài Loan thì chúng nó chỉ giỏi ăn nhậu chứ không có tinh thần chiến đấu. Mà dân Đài Loan bây giờ cũng không can đảm hơn gì, chúng nó sẽ đầu hàng sớm. Cho nên thằng Phi, và Đài ỷ vào cái bùa Lỗ Ban của Mỹ, trừ Nhật và Nam Hàn đủ sức tự vệ cho dù có Mỹ giúp hay không. Ấn Độ thì chỉ ăn có chứ đánh không lại Tàu, từ trước tới nay.

Mỹ không worry về VN vì con chó săn CSVN và Bắc Hàn là hai con chó săn CS của Tàu sinh ra. Chúng nó bây giờ hỗn hào với chủ, they are Chinese's problems but American cho nên Mỹ muốn chúng nó thỉnh thoảng sủa bậy cho vui chứ Mỹ chả thấy chúng nó là mối đe dọa trực tiếp cho mình. Muốn thật sự chặn thằng Tàu Nam tiến, chiếm đảo thì Mỹ phải giúp VN, Nhật, chế nguyên tử mà khi các nước này có nguyên tử thì Đài Loan, Nam

Hàn cũng muốn có. Lúc đó thì không biết ai chiếu bí ai? Ai là chột sang sông, ai là xe pháo ngựa? Không ai kiểm soát ai được nữa.

Tàu là một nước có nhiều sắc tộc khác nhau: Hán, Mãn, Mông, Hồi, Tạng đã từng đánh nhau chí tình, luôn luôn chia cắt (Lục Quốc) và bị xâm lăng đô hộ bởi ngoại xâm. Chỉ có hai người, trong lịch sử Trung Hoa, đã thống nhất Trung Hoa là Tần Thủy Hoàng (15 năm) và Mao Trạch Đông (CS Tàu) gần một thế kỷ, hai thời đại này chưa phải là lâu dài so với 5,000 năm chia rẽ và nội chiến. Cho nên cái hiểm họa vỡ tan từng mảnh như Liên Bang Xô Viết là mối lo sợ, và nightmare [con ác mộng] của chính phủ Trung cộng. Đó là chưa kể vấn đề Đài Loan, tranh chấp biển đảo với VN, Phi, Nam Hàn, Nhật. Tranh chấp biên giới với Nga, Ấn Độ, vấn đề Mông Cổ, Tây Tạng, Hồi (Tây Liêu), và một nhất là phải đương đầu với Mỹ ở biển Đông. Chung quanh, trong ngoài nước Tàu đều là bễ khổ trùng trùng vì tất cả điều vô thường (impermanant), nên không an tâm nổi, để kiến tánh.

Cho nên, cái biển khổ của Trung cộng nó bao la rộng lớn và phức tạp hơn mối lo sụp đổ của CSVN nhiều. Nếu CS Tàu sụp đổ thì chế độ CSVN sẽ tức khắc sụp đổ theo, không cách gì giữ nổi. Cho nên, bất cứ giá nào Đảng CSVN và nhà nước VNXHCN cầu cho Tàu vạn tuế, vạn vạn tuế và phải theo Tàu tới cùng, dù phải quỳ lụy triều cống, dâng nạp bất cứ gì Trung cộng đòi hỏi. Kể cả làm Hán Ngụy cho Tàu, làm Việt Gian phản quốc. Đây là thế chiến lược sinh tử tuyệt đối của CSVN. Tuy nhiên, VC vẫn mơ tưởng bắt cả hai tay, vừa thêm tiền Mỹ, vừa muốn nịnh bợ Trung cộng. Muốn cân bằng thế lực cả hai cường quốc để sống còn, đây không phải là một thế cờ dở, nhưng Mỹ không phải Nga Xô, và Tàu bây giờ không phải là Tàu ngày xưa. Muốn cân bằng thế lực này phải dụ thẳng Nga vào, trả lại những tài sản ở VN cho Pháp để được Tây viện trợ và ủng hộ. Tuy Tây nó nghèo hơn Mỹ nhưng Tây, Nga, Mỹ, Trung cộng, và Anh là những nước sáng lập LHQ, có quyền phủ quyết (veto). Mà khi Mỹ ủng hộ mình rồi thì Anh sẽ không bao giờ phản đối. Có được 5 nước này ủng hộ thì như có 5 con xì dách, chỉ thua cò mà thôi.

Trung Hoa là một nước lớn, có nền văn minh và một văn hóa lâu đời nhưng là một nước rất cô đơn – lảng giềng không ưa, không có đồng minh gần, không có ảnh hưởng văn hóa trên quốc tế, một trợ phú mới bộc phát, và vì phát triển quá mau nên căn bản chưa vững chắc. Có một số ít người Tàu nhận định, họ không muốn Trung Hoa của họ bành trướng quá khích như bây giờ, mà muốn sống hòa bình, tương thân tương ái với tất cả các nước láng giềng và các quốc gia trên thế giới trong cái tinh thần văn minh, văn hóa của ngày xưa không CS. Đây chỉ là thiểu số nhưng là những người thật sự là người Trung Quốc (một quốc gia trung đạo) mà chúng ta muốn gần, sống, và cùng học hỏi với họ như một người láng giềng “tốt” đúng với cái nghĩa tốt của nó.

Nên nhớ rằng, tổ tiên ta đánh Tàu vì tự vệ chứ gây chiến với tên láng giềng giàu mạnh hơn mình không phải là cái trí khôn của kẻ yếu. Tổ tiên ta triều cống, hối lộ Tàu để được yên thân tự trị, ích quốc lợi dân hơn là bị nó lấy cớ không triều cống để xâm lăng. Tổ tiên chúng ta không bao giờ dâng một tấc đất của tổ quốc cho Bắc Phương, mà sống chết tới cùng để bảo vệ quê hương. Thà bị nó xâm lăng, cai trị cả ngàn năm cũng mong ngày

giành lại độc lập chứ không bao giờ dâng đất, bán nước. Nước nhỏ, phải chịu nhún nhường, triều cống Thiên Triều vì lý do muốn được an thân, hòa bình, tự trị, tránh nạn binh đao cho dân quân; khác với cam tâm làm chó săn, Hán Ngụy cho Trung cộng, và tình nguyện làm Việt Gian bán nước. Đó là cái khác biệt giữa những triều đại anh hùng của tiền nhân với cái chính quyền CSVN, hèn với Trung cộng, ác với dân bây giờ.

Cái thế Tam Quốc: *Mỹ-Nga-Tàu* là thế cân bằng cho thế giới. Tuy cả 3 nước luôn có những quyền lợi khác nhau, chống nhau nhưng cần nhau. Một nước sụn sẽ kéo theo hai nước kia như ghé 3 chân. Cho nên Mỹ Tàu sẽ không bao giờ đánh nhau, để cho ngư ông Nga đắc lợi. Mỹ không muốn dồn cái con chó điên, có bom nguyên tử này, vào chân tường như Mỹ đã làm với Phát Xít Nhật trước thế chiến thứ hai. Hoa Kỳ là cường quốc trên thế giới kiên giác được lý trung đạo. Mỹ không có kẻ thù truyền kiếp, có tinh thần nhân đạo, tấm lòng quảng đại, và luôn luôn tôn trọng nhân quyền và hòa bình trên thế giới.

Lê Huy Trứ

*Nguồn: Internet eMail by **lê huy trứ** chuyển*

*Đăng ngày Thứ Sáu, October 18, 2024
tkd Khóa 10A-72/SQTb/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*